

Утрѣ по пладнѣ азъ ще трѣгна и ще видя всичко, що се намира задъ нашитѣ желѣзни порти.

Като узна за желанието на сина си, царѣтъ заповѣда да разпратятъ по цѣлия градъ глашатаи, които да разпоредятъ, щото по пѣтя да скриятъ всичко лошо, да махнатъ на страна сиромаситѣ, да затулятъ грозното и изобщо никакво неприятно зрѣлище да се не изпрѣчи прѣдъ очитѣ на прѣсто-
лонаслѣдника. Ни измжчвани роби, ни слѣпи, ни сакати, ни болни, нито старци, нито немощни — никой не бива тоя день да излиза изъ кжщата си. Улицитѣ бѣха почистени, кжщата — укичени съ цвѣтя, а позлатенитѣ статуи на боговетѣ блѣщѣха срѣдъ чудна зеленина. Когато младиятъ князь мина съ колесницата си, радостниятъ народъ ее трупаше около него, а други припкаха прѣдъ конетѣ и по-
сипваха пѣтя съ цвѣтя.

Цѣлиятъ пѣтъ прѣдставляваше едно приятно зрѣлище и бѣ пѣленъ само съ весели картини. Но туку изеднашъ изъ единъ бордей се показа изне-
мощѣлъ старецъ.

— Подарете, добри хора! — простена той, като протѣгаше своята мършава, изсѣхнала ржка.

Тия, що бѣха по-близо, изблѣскаха стареца отъ пѣтя, думайки:

— Нима не виждашъ, че това е прѣсто-
наслѣдника? Скоро въ дупката си!

Ала Буда извика:

— Оставете го, оставете го! . . Чана, какво е туй сжщество? То прилича на човѣкъ! Каква бѣда е сполетѣла тоя злочестникъ?

— Милостиви княже! Това е старецъ. Прѣди десетки години той ходѣше изправенъ, очитѣ му блѣщѣха, той бѣ здравъ; годинитѣ сломиха силитѣ